

1

อี ถ้าถามเฉยๆ ว่า การสัมภาษณ์ครั้งไหนที่ผิดพลาดมากที่สุด เขาคงจะตอบทันทีว่า เป็นการสัมภาษณ์หนูช...หนึ่งในเซียร์ลิตเตอร์ที่สวยที่สุดในประวัติศาสตร์ของงานกีฬาระดับความสัมพันธ์ระหว่างมหาวิทยาลัย

ก่อนสัมภาษณ์ เขาระริกระริ้มมากที่จะได้เข้าไปใกล้สาวงาม ถึงขั้นคุยโวโอ้อวดกับเพื่อนร่วมชมรมที่พลาดโอกาสนี้ หากเมื่อเริ่มตั้งคำถาม คำตอบของสาวงามกลับทำให้เขารู้สึกระอ๊กระอ่วนและอยากจบการสัมภาษณ์ให้เร็วที่สุด

“สเปกหรือคะ...ไม่มีค่ะ! แต่มีประเภทผู้ชายที่เกลียดที่สุดอยู่นะคะ” เด็กสาววัยสิบแปดย่างสิบเก้าแยมริมฝีปากสีชมพูน้อยๆ นัยน์ตากลมโตเหม่อมองไกล คล้ายกำลังนึกถึงใครบางคนที่จะเป็นตัวแทนคำตอบนั้น

“ผู้ชายสามเสีย...ปากเสีย นิสัยเสีย และสมองเสีย” เสียงหวานใสแต่เน้นหนักทุกคำ จนฟังผ่านๆ ไม่ได้

นักข่าวจำเป็นประจำหนังสือพิมพ์มหาวิทยาลัยยิ้มเฟื่อน เขาคาดหวังว่าคนสวยเหมือนนางฟ้าจะชินอายและตอบคำถามเลี้ยงๆ แต่ความมหาวิทยาลัย

คนใหม่กลับให้คำตอบชนิดไม่รักษาภาพลักษณ์กันเลยทีเดียว แถมยังอธิบายต่ออย่างเมามั่นว่า

“ปากเสียคือพูดไม่คิด ไม่รักษาน้ำใจคนอื่น ชักจูงคนอื่นไปในทางที่ผิด นิสัยเสียก็ซึ่ก คิดเรื่องเงินๆ ทองๆ ตลอดเวลา สมองเสียก็คิดแต่จะกวนประสาทชาวบ้าน เรื่องดีๆ ไม่เคยผ่านเข้ามาในหัว เห็นคนอื่นเดินกับเพื่อนผู้ชายหน่อย ก็คิดไปไกลแล้ว แถมยังเอาไปพ่นขึ้นต่อกับชาวบ้านอีก...แย่ที่สุด!”

“เออ” นักข่าวหนุ่มเริ่มกระสับกระส่าย “ดำใครโดยเฉพาะหรือเปล่าครับ”

“เปล่าค่ะ อย่าลืมเขียนทุกคำ ห้ามตกลักค่านะคะ” สาวสวยยิ้มหวาน

ชัดเจน! แน่นอน! คุณนักข่าวกลิ่นน้ำลายลงคออย่างยากเย็น ยอมให้สัมภาษณ์เพื่อจะฝากดำใครบางคนซัดๆ ใจคนดวงซวยนั้น มันใครวะ!

วรงค์จามเสียงดังลั่น แล้วหันซ้ายหันขวา ก่อนจะโยยใส่ น้องสาววัยสิบสี่ที่กำลังปิดฝุ่นที่ตู้โชว์ว่า

“บล! จะแกลิ่งให้พี่ภูมิดำกำเรบไซ้ใหม่”

สาวน้อยหน้าใสยิ้มแหยๆ “บลอยู่ตรงนี้ตั้งนานแล้ว พี่หว่ายต่างหากที่เพิ่งมาถึง”

“ก็เปล่าว่า เราทำงานไม่มีประสิทธิภาพ แคปิดฝุ่นนิดเดียวทำเป็นชาติฮือ!” ชายหนุ่มวัยสิบแปดหรือตาอย่างรู้ทัน “ตั้งใจอใครอยู่ตรงนี้หรือเปล่า”

บล...หรือวโรบลหน้าแดงกำ

“อ้อ...เปล่า”

“นมยังไม่ตั้งเต้า อย่าเพิ่งรักชอบผู้ชายคนไหนเลย เจ้าบล” วรงค์ดักคอสาวน้อย

“พี่หว่าย! อย่าหยาบคายสิ” น้องสาวเสียงดังขึ้นเล็กน้อย แก้มแดงกำ

“ไม่เอาแล้ว! บลไม่คุยด้วยแล้ว ขึ้นห้องดีกว่า”

“ແຂວແຕ່ນີ້ก็อ้าย เฮ้ย! อย่าทำเป็นชินแล้วทิ้งไม่ปิดฝุ่นไว้ให้พี่ทำต่อ
นะ”

วงศ์ชมวดคิ้วมุ่น มองตามน้องสาวที่หน้าแดงตัวแดงวิ่งหนีขึ้นห้อง
ไป

ช่วงปิดเทอมใหญ่ของปีหนึ่ง เขาเลือกกลับบ้านแทนที่จะร่วมงานกีฬามหาวิทยาลัยกับเพื่อนๆ พี่ๆ เพราะอยากช่วยพ่อแม่ทำงานและดูแลน้องๆ โดยกะว่าเรื่องหลังจะง่าย เพราะวโรบลกับวัสนะยังเด็กมากและเรียบร้อย ทั้งคู่ จึงคาดไม่ถึงว่า เขาจากไปเรียนกรุงเทพแค่ปีเดียว เจ้าตัวน้อยจะรู้จักหน้าแดงเพราะถูกแฉเรื่องผู้ชายแล้ว

“ใครวะ” ชายหนุ่มมึนงงกับตัวเอง และได้คำตอบทันทีจากเจ้าตัวเล็กสุดของบ้านว่า

“พี่หวายรู้จ้ก”

“หือ?” ทำเสียงสูงในคอ

“คนที่มายิ้มสมุดพี่บลถ่ายเอกสารบ่อยๆ ตั้งแต่ประถมไง”

“ก็มันใครละวะ”

เด็กชายวัยสิบเอ็ดขวบงมูก “น้องชายของ ‘พี่สาวสุดสวย’ ที่ตบหน้าพี่หวายกลางงานฉลองเรียนจบไง”

“หา!” วงศ์เบิกตากว้าง “น้องยัยพายน่ะนะหรือ”

วัสนะถอนใจเฮือก “ก็ปากอย่างนี้ละหน้า...ถึงหาแฟนไม่ได้สักที”

“เฮ้ย! ไอ้ตัวเล็กอย่างนายจะรู้อะไรเรื่องพงแพนวะ”

สายตาของน้องชายฉายแววสมเพชระคนอ่อนใจ “ทำไมจะไม่รู้! นะ เคยมีแฟนมาสองคนแล้ว”

“หา!” คราวนี้ไม่ใช่เบิกตากว้าง แต่เป็นตาเหลือก “อะไรวะ! ยายบลก็สนใจผู้ชาย นายก็มีแฟนแล้ว เด็กสมัยนี้มันจะแก่แดดไปถึงไหน”

“พี่....หวาย!” วัสนะเน้นชัดทุกคำ “เพราะพี่มัวเรียกสาวสวยว่า

พายนีแหละ เลยไม่มีแฟนจนถึงทุกวันนี้”

“ไม่เรียกอย่างนี้จะให้เรียกผู้หญิงอารมณ์ร้อนเอาแต่ใจว่ายังไง คิดว่าตัวเองสวยแล้วผู้ชายทุกคนต้องยอมสยบงั้นหรือ โลกไม่ได้หมุนรอบขั้วนั้นสักหน่อย ผู้หญิงน่ารักจริงๆ นะต้องมีความเกรงใจ ไม่พูดมาก รู้จักฟังคำพูดของคนอื่น ไม่ใช่หึง ไม่ใช่ขี้จน ไม่เอาแต่ใจ ไม่จู้จี้จ้านกับกิจกรรมของผู้ชาย เวลาไปสังสรรค์กับเพื่อนก็ห้ามเกาะติดตลอดเวลา เออ! ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้วเก็บไปสอนเจ้าบลัดด้วยดีกว่า จะได้เป็นผู้หญิงสมบูรณ์แบบ”

“ผมว่า...” วัสนะเหล่ตามองพี่ชาย “พี่มีแฟนแบบสองดี...ดีกว่ามั้ง”

“อะไรวะ สองดี ดีอะไรแค่สองอย่าง” คนเป็นพี่นั่ง

น้องชายถอยหลังหนีไปตั้งประตูบ้านเรียบร้อยแล้ว จึงอธิบายว่า

“ผมหมายถึง 2D...สองมิติ คือ...ไม่มีตัวตนจริงๆ เพราะไม่มีผู้หญิงที่ไหนหนพี่ยาวยได้แน่นอน!”

“ไอ้ณะ!”

ยังไม่ทันจะเริ่มด่า เจ้าตัวดีก็เผ่นพรวดออกนอกบ้านโดยไม่ลืมหัดประตูเพื่อกั้นเสียงของพี่ชายไว้ในบ้าน ป้องกันการระคายหูของชาวบ้านชาวช่องแถวนั้น

เห็นไหม...วัสนะเป็นเด็กดีมาก!

นี้ก็ศึกษาส่วนน้อยเผ่นกลับบ้านตั้งแต่เปิดเทอมเหมือนวรงค์ แต่ส่วนใหญ่ยอมอยู่ช่วยงานต่ออย่างอนุช ต่างฝ่ายต่างมีเหตุผลของตัวเอง ซึ่งอนุชไม่เคยคิดจะก้าวก้าว

จะยกเว้นก็แต่...เหตุผลของใครบางคน

“ก็แค่กั้นแหละ หน้าร้อนมีคนมาเที่ยวทะเลเยอะ ตานั่นไม่ยอมเสียเงินจ้างพนักงานชั่วคราวก็เลยทิ้งงานมหาลัย แล้วเผ่นกลับบ้าน!”

ริมฝีปากสีชมพูบิดเบ้ ท่าทางเอือมระอาที่เวอร์หน่อยๆ ทำให้เพื่อนสาวที่นั่งข้างกันบนเก้าอี้รถทัวร์อดหัวเราะไม่ได้

ถ้าถามคนร้อยละ ดาราบางคนอาจจะได้รับคำชมว่าสวยแค่ 80-90% แต่สำหรับอนุชแล้ว หล่อนสวยในระดับที่ถามคนร้อยละ 99% ต้องบอกว่าสวย แม้กระทั่งคนที่หมั่นใส่หล่อนมากก็ตาม ดังนั้นจึงไม่แปลกที่อนุชจะมีบทบาทในงานโรงเรียนเสมอ เมื่อเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัย หล่อนก็มีกิจกรรมเสริมสารพัด ไม่เคยว่างเหมือนใครบางคนที่ปิดเทอมบีบบักก็เผ่นกลับบ้านบีบบัก

คราวนี้ อนุชจะหยุดหงิดก็ไม่แปลก เพราะใครคนนั้นทั้ง ‘งานพิเศษ’ อย่างไม่มีเขต ลือชดว่า ในหัวใจและสมองของเขานั้น เรื่องใดสำคัญที่สุด แถมยังมีหน้ามาทั้งท้ายอีกว่า

“นักกีฬาชายตัวเท่ายักษ์มีหลักร้อย อย่างเธอ...เรียกมาใช้งานชั่วคราวสักคน...จะยากอะไร”

อนุชโกรธจนพุ่มเอกสารติวสอบใส่คนปากเสีย

การเรียกมาใช้ล่ะ...ง่าย การปลดประจำการต่างหากที่ยาก ก็เพราะอย่างนี้ ทันที่ที่จบงานกีฬา หญิงสาวจึงรีบเผ่นกลับบ้านด้วยความเร็วสูง เพื่อตัดโอกาสในการสารภาพรักหรือชวนออกเดท แต่รีบแค่ไหน ก็ยังไม่วายมีคนส่งข้อความสื่อความในใจตามมาทางโซเชียล เล่นเอาหญิงสาวตอบปฏิเสธแทบไม่ทัน

กลับมาถึงบ้าน แทนที่น้องชายวัยสิบสี่จะอยู่กับพี่ให้หายคิดถึง อีครางค์กลับร่ำๆ จะออกจากบ้านทุกวัน เล่นเอาอนุชขมวดคิ้ว

“ติดเพื่อนตั้งแต่ตัวเท่านั้น”

บิดาหัวเราะหึๆ อยู่ในลำคอ ทำให้หญิงสาวจุกใจ

“อย่าบอกนะว่า...” ครั้นราชนัยมกริม อนุชก็สรุปได้ทันที “...แก่แดดเกินไปแล้ว!”

“ไม่เกินไปหรอก ตั้งสิบสี่แล้ว...จะรู้จักชอบสาวบ้างก็ไม่แปลก”

“สาวไหนคะ”

“อืม...ไม่รู้สิ!”

“พ่อรู้” ลูกสาวรู้ทัน “แต่ไม่อยากบอกพายต่างหาก สาวน้อยคนนั้นต้องมีอะไรไม่ดีแน่ๆ”

“ไม่ใช่เจ้าตัวไม่ดี แต่พายอาจจะไม่ถูกใจนัก”

หญิงสาวหรีตา ทำให้ชนตาที่ยาวเป็นแพบนล่างเกือบซ้อนกัน เสียงหวานแหลมสูงดังก้อง

“พ่ออย่าบอกนะว่า...”

เพราะเขาได้ อนุชจึงรีบแผ่นโผนตามน้องชายไปติดๆ พร้อมกับตะโกนว่า “อึศ! พี่ไปด้วย”

ราเซนโคลงหัว แล้วเอนตัวลงนอนบนเก้าอี้หวายอย่างสบายอารมณ์ เพราะ...เรื่องรักของเด็กน้อย ผู้ใหญ่ไม่ควรยุ่ง (ถ้าอิศรางค์รู้ คงดักคอทันทีว่า พ่อซี้เกียจมากกว่า)

ณ ลานหน้าบ้านหลังย่อมซึ่งอยู่ไม่ไกลจากตัวรีสอร์ตนัก เด็กชายหญิงสองคนกำลังยื่นเอกสารให้กันตามปกติ มีคำคุยหยอกเข้าบ้างจากเด็กชาย ในขณะที่เด็กหญิงหน้าแดงก่ำ เอาแต่เหลือบทางตาไปมองพี่ชายตัวเองที่ยึดกอดอกอยู่ใกล้ๆ

วงศ์ไม่ได้มองตอบ เพราะเขากำลังหยิ่งเชิงผู้ใหญ่อีกรายที่ยืนขีดหน้าอยู่อีกฟาก

ลงท้าย ฝ่ายที่เคลื่อนไหวก่อนคือเจ้าของบ้าน ชายหนุ่มวางมือลงบนหัวน้องสาวตัวน้อย โยกให้เดินถอยหลังมาหลบข้างหลังตัวเอง โดยไม่สนใจหนุ่มน้อยที่ซะซังก้างอย่างคนทำอะไรไม่ถูก วงศ์มองข้ามหัวอิศรางค์ไปแล้วพูดกับคนที่ยืนห่างออกไปว่า

“งานก็ฟ้าจบแล้ว?”

“ใช่!” ตอบเสียงกระแทกนิดๆ เพราะยังแค้นใจที่ถูกทิ้งอย่างไม่เหลียวหลัง

“สนใจหาประสบการณ์ช่วงปิดเทอมอีกไหม” วรงค์ถามหน้าตาเฉย
ราวกับไม่รู้ลึกถึงการกระแทกเสียด

“หา?” หญิงสาวขึ้นเสียงแหลมสูง จนผู้อ่อนวัยทั้งสองสะดุ้งโหยง
วโรบลຽຽຈັກພີ່ຮາຍຕົວເອງດີ ຈຶ່ງເຮັດຢ່າງປາຍເທົ່າແລະຍົກມືຂຶ້ນປິດປາກ
ພີ່ຮາຍໂດຍຟຸ່ນ ຫາກວຽກຍົກມືເລັກອອກຢ່າງງ່າຍດາຍ ແລ້ວພຸດຕ່ວ່າ

“คุณเหนื่อยงะเธอไม่ถูกใช้งานที่บ้านอยู่แล้ว มาฝึกงานที่นี่ไหม”

“พี่ห่วย” สาวน้อยลดมือลงมากะตุกแขนพี่ชาย หน้าแดงก่ำด้วยความ
ลະອາຍ

“ข้าวเที่ยงฟรี น้ำดื่มฟรีบวกรวักอาหารว่างหนึ่งมือ มีคนสอนงานให้ฟรี
ด้วย” วรงค์ไม่สนใจการเตือนของน้อง ตั้งหน้าตั้งตาแจ้งสวัสดิการให้ ‘ว่าที่
ลูกจ้าง’ “แต่ไม่มีเงินเดือนนะ”

“พี่ห่วย!” วโรบลຽຽຈັກ ຈະຮຶ້ອງໄປແລ້ວ ຈະເຮັດໃຫ້ນ້ອງສາວໜ້າໄປ
ຄິ່ງໄໝ

“อย่าหวังเลยะ!” อนุชยันจุมุก แต่ต่อให้ทำหน้าที่บิดเบี้ยวเพียงใด
ก็ยังคงดงาม “ฉันไม่เป็นแรงงานฟรีให้นายแน่นอน”

“ฟรีที่ไหน เลี้ยงทั้งข้าวทั้งน้ำ”

“ผมทำให้...” คนเสนอตัวกลายเป็นหนุ่มน้อย หากวรงค์ปฏิเสธ

“ที่นี่ไม่ใช่แรงงานเด็ก!”

“ไม่มีค่าจ้างก็ไม่นับเป็นแรงงานมั้จรับ” อิศรางค์เถียง

“ก็ไม่ได้ยืนดั้นน้แหละ”

“บ่ลຍັງຖືກພີ່ໃຊ້ເຮັດງານເລຍ”

“นั่นมันกิจการในครอบครัว” วรงค์โถไปได้อย่างรวดเร็ว แล้วผลหลังเด็ก
หนุ่มเข้าหาอนุช “เฮ้อ! ได้ซั้ทแล้วก็กลับไปได้ แล้วไม่ต้องมาบ่อยน้ก
ลະອາຍໄດ້ເອກສາຣະໄວ ເດີ້ຍຸ່ງຖ່າຍຮູບສົ່ງໄປໃຫ້”

“พี่ห่วย!” น້ອງສາວໂກຣຈົນແກ້ມປ່ອງ ແຕ່ມີເກ່ລ້າເຮັດຮາກວ່າສົ່ງ
ເສຍເດີ້ອນ

“ไปๆ กลับไปได้แล้ว!” ว่าแล้ว ก็หันไปบอกคนที่ “ถ้าเธอเปลี่ยนใจ
แจ๋งได้เสมอนะ ยินดีต้อนรับ”

อนุชกำหมัด แล้วพูดเสียงหนักแน่นว่า

“ถ้าต้องทำงานให้ นาย ฉันยอมเป็นนางก้นครัวที่บ้านดีกว่า”

“อ้อ” วรงค์พยักหน้าหงิกๆ “งานในครัวก็มีนะ นี่ก็ไม่ถึงว่าเธอจะ
สนใจด้านนี้ด้วย แต่ไปมุดหัวในนั้นก็น่าเสียดายหน้าตาสวยๆ งามๆ ของ
เธอ อยู่ที่ลอบขี้น่าจะใช้ประโยชน์ได้มากกว่า”

อนุชสะบัดหน้าพริต แล้วดึงแขนน้องชายให้เดินตามไปที่รถมอเตอร์ไซด์
หากวรงค์ไม่วายส่งเสียงลอยๆ ตามมาอีกว่า

“ตอนฉันไม่อยู่ เธอก็อยู่รอดปลอดภัยดีนี่นา ปีหน้าไม่ต้องแล้วมั้ง”

วโรบลักบิศรางค์ไม่เข้าใจประโยคนี้ เพราะมันควรจะกลับกัน
มากกว่า... ถ้าพี่หวายอยู่ด้วย น่าจะอันตราย (ต่อสุขภาพจิต) มากกว่า
ปลอดภัยไหม

หากอนุชเข้าใจทันที หล่อนหันขวับกลับไปมองวรงค์ และตะโกน
เสียงดังลั่นหาคว่า

“รู้ไหมว่า สองสัปดาห์ที่ผ่านมา ฉันลำบากขนาดไหน!”

วรงค์ยกไหล่อย่างไม่แยแส ทำให้หญิงสาวโกรธจนกระทั่งเท้าลงพื้น
แรงๆ แล้วขี่มอเตอร์ไซด์ออกไปอย่างรวดเร็ว จนน้องชายร้องลั่นเพราะ
กลัวพลัดตก

คนถูกโกรธก็มลงมองพื้นดิน แล้ววิ่งมำกับตัวเองว่า

“จะไปรู้ได้ยังไง ฉันรู้แค่ตัวเองลำบากขนาดไหนเท่านั้นแหละ”

เมื่อเงยหน้าขึ้น ก็เห็นน้องสาวกำลังทำหน้ามู๋มู๋ใส่

“อะไร”

“ไม่มีคำตอบ มีเพียงเสียงถอนหายใจยาวของสาวน้อยปากหนัก
เท่านั้น

อิศรางค์แตกต่างจากวโรบล เมื่อสงสัยก็ต้องถาม ไม่คิดจะอดกลั้น หากเด็กหนุ่มรู้จักกาลเทศะดี จึงไม่ถามในขณะที่เดินทาง เพราะกลัวว่า จะลงเอยด้วยการเดินกลับบ้าน

เด็กหนุ่มแต่ละเบาะมอเตอร์ไซค์อย่างมากมาย ถ้าอายุถึงเกณฑ์ เมื่อไหร่ เขาจะรีบสอบใบขับขี่เลย จะได้ไปพบวโรบลบ่อยๆ โดยไม่ต้องขอร้องผู้ใหญ่หรือเสียเวลาขึ้นรถสองแถวนานเป็นชั่วโมง

ปกติ พ่อกับพี่ๆ ลุงๆ ในชุมชนจะเป็นคนรับส่งเขา ครั้นพี่สาวกลับมา อิศรางค์ก็ลึกลับดว่า จะไปมาสะดวกขึ้นเพราะพี่ใจดีและตามใจเขาทุกอย่าง หากดูจากวันนี้แล้ว อนุชเหมือนจะมีปัญหาเกี่ยวกับ ‘ว่าที่’ พี่แฟน อิศรางค์จึงไม่ค่อยสบายใจ

“มีปัญหอะไรงัน” เด็กชายถามเสียงเป็นกังวล

“เรื่องของผู้ใหญ่” อนุชตอบบ๊วดๆ

“ไม่ใช่แค่ผู้ใหญ่” อิศรางค์ไต่ถามที่ “ถ้าทะเลาะกัน อิศจะมีปัญหาวัย”

อนุชหันขวับจนคอแทบเคล็ด...สีหน้าของน้องชายจริงจังมาก จนหล่นไม่แน่ใจว่า ควรโล่งใจหรือหนักใจดีที่เจ้าตัวน้อยทำตัวเป็นผู้ใหญ่ผู้โต แต่กลับใช้คำแทนตัวอย่างเด็กน้อยเหมือนเคย

“...ตัวแค่นี้ คิดจะจีบสาวจริงๆ แล้วหรือ”

“ไอ้รักมีแฟนมาแล้วสองคน ไอ้หน้าต่าเพิ่งมีคนแรกเมื่อสองเดือนก่อน ไอ้ใจตอนนั้นคนทีสี่”

“แล้วเราละ คนที่เท่าไรแล้ว”

“ศูนย์” ชัดเจนจนอนุชโล่งอก แล้วกลับมาหนักใจอีกครั้งเมื่อน้องชายพูดต่อว่า “ตามจีบคนเดียวมาลั๊กๆ ใหญ่ๆ แล้ว แต่บ่ลเจียบตลอด ก็มหน้างูด ลูกเดียว จีบเร็วมากไม่ได้”

อย่างบอกนะว่า ตั้งเป้าหมายไว้แล้ว ก็ต้องตะลุยไปทางเดียว

“พี่ว่า...”

“ยังอีกนานกว่าจะจับติด พี่พายไม่ต้องสนใจหรอก” น้องชายยกแขนขึ้นกอดอก “ขออย่างเดียว อย่าทำอะไรให้พี่ชายเขาเตะอึกระเด็นนอกนอกบ้านแล้วกัน”

“ก็ไปเป็นแรงงานฟรีให้เขาสี มีแต่จะอ้าแขนรับ” ประชดคนอยู่ไกล โดยคาดไม่ถึงว่า น้องชายจะตอบรับหน้าตาเฉย

“ก็ว่าจะทำอยู่ แต่ช่วงพี่ชายเขาอยู่บ้านน่าจะไม่สำเร็จ เห็นเฉยๆ อย่างนั้น หวงน้องสาวเหมือนหมาเฝ้าบ้าน”

อนุช้อ้าปากค้าง ลังเลว่า จะสนับสนุนประโยคหลังหรือต่อต้าน ประโยคหน้าดี ดีที่อิศรางค์พูดต่อว่า

“ติดอีกอย่าง พ่ออยากให้อิศฝึกงานในอู่ เลยไปช่วยงานที่นั่นเป็นเรื่องเป็นราวไม่ได้”

คนเป็นพี่ถึงกับพูดไม่ออก ได้แต่ทำปากพะงาบๆ...เจ้าตัวเล็กจริงจัง ยิ่งกว่าคนที่มาจิบหล่อนเสียอีก!

อนุช เก็บตัวอยู่ในห้องตลอดบ่าย ซึ่งเป็นหนึ่งในกิจวัตรที่หล่อนชื่นชอบมากในช่วงวันหยุด อันได้แก่ การตื่นสาย ช่วยแม่ทำงานบ้าน และมีเวลาเป็นของตัวเองในช่วงบ่าย

ง่วงหวาดแต่กลับนอนไม่หลับ เมื่อลึ้มตา ก็เห็นภาพตัวเองสะท้อนอยู่ในหน้าต่างกระจก

หน้าต่างสวยงามเป็นดังพรจากสวรรค์และของขวัญจากพ่อแม่ อนุชชอบหน้าต่างของตัวเอง หล่อนแค่รู้สึกว่ายิ่งโตขึ้น รูปโฉมก็ยิ่งนำปัญหามาให้

สมัยเด็ก เด็กหญิงพายมักจะถูกบีบแก้มลิ้มชมพู่ม ซึ่งแน่นอนว่ามันเจ็บ แต่ผู้ใหญ่กลับอ้างว่า ทำไปเพราะเอ็นดู โดยไม่สนใจความรู้สึกของเด็กน้อยเลย ไม่เพียงเท่านั้น กระทั่งถูกพัดแก้มขณะเป็นฟรีเซนต์เตอร์ของใช้เด็กก็เคยมาแล้ว

เมื่อโตขึ้น ก็ถูกสั่งให้เป็นนางรำ เซียร์ลิตเตอร์ ดรัมเมเยอร์ ถือบ้ายโรงเรียน ถือบานพุ่ม...สารพัดงานที่ถูกเรียกตัวเพียงเพราะหน้าตาดีและประวัติดี จะนับเป็นเกียรติประวัติก็คงได้ แต่มันแลกมาด้วยการที่อนุชต้องเหน็ดเหนื่อยมากกว่าเด็กอื่น เพราะหล่อนต้องฝึกซ้อม ทุกอย่างต้องเพอร์เฟกต์ เดินใส่ส้นสูงลิ่วเป็นกีโลก็ต่อทำให้ได้ โยนคทาก็ต้องฝึกจนเชี่ยวชาญ จวบจนมั่นใจว่า มันจะไม่หล่นมากระแทกหัวตัวเองหรือหัวชาวบ้าน เมื่อเป็นเซียร์ลิตเตอร์ก็ต้องเต้นซ้ำๆ จนพร้อมเพรียงกับคนอื่นเพื่อนทำไม่ได้ก็ต้องอยู่เป็นเพื่อน ยิ่งช่วงหลังๆ มีการนำยมนาสดิกมาผสานอนุชก็ต้องไปเรียนเพิ่มเติม เรียกได้ว่า สมัยมัธยมปลาย แทบจะไม่มีวันไหนที่หล่อนกลับบ้านก่อนหกโมงเย็นเลยสักวัน

หากเหนื่อยแค่ไหน อนุชก็อดทน เพราะหล่อนจะไม่ยอมให้ใครบางคนวิจารณ์ว่า ดีแต่สวย ฝีมือโหลยโหลยอีกเป็นอันตราย!

หญิงสาวยังจำได้ดีว่า สมัยก่อน หล่อนเคยมองตามใครบางคนตาปริบๆ เพราะเขาไม่เคยทำงานหนัก ไม่เคยรับงานใหญ่ โดยอ้างเหตุผลง่ายๆ ลึนๆ ว่า ต้องไปดูแลน้องเล็กๆ สองคนบ้างละ ต้องไปช่วยงานที่บ้านบ้างละ ในงานกีฬาสิ เขาก็มักจะรับหน้าที่สั่งของกิน สั่งน้ำดื่ม หรือสั่งทำป้าย เพราะถือว่าบ้านตัวเองมีเส้นสายกับหลายร้าน ทำแค่นั้นแล้วก็จบ

จึงไม่แปลกที่แค่เห็นวรงค์เดินผ่านหน้า หล่อนก็หงุดหงิดแล้ว หากต่อให้อัจฉาชีวิตสบายๆ ของเขามากเพียงใด อนุชจะไม่มีวันเลียนแบบคนเห็นแก่ตัวอย่างเขาเด็ดขาด

แน่นอนว่า ความสวยไม่ได้มีผลกับภาระหน้าที่เพียงอย่างเดียว

เมื่อเริ่มเข้าวัยสาว สาวน้อยแสนสวยมีคนแห่แหนมาจีบมากมาย ทั้งรุ่นพี่รุ่นน้อง เพื่อนร่วมรุ่น เพื่อนเรียนพิเศษ บ้างก็มาเป็นหมาหยอกไก่ บ้างก็เอาจริงจนน่ากลัว ทั้งๆ ที่คนเหล่านั้นรู้อัจฉาหล่อนแค่รูปลักษณ์ภายนอกกับคำเล่าลือเท่านั้น

อนุชปฏิเสธทุกราย ต่อให้อีกฝ่ายดีเลิศสักเพียงใดก็ตาม

นานๆ ครั้งจะมีคนคุ้นเคยอย่างเพื่อนร่วมห้องมาจีบ อนุชาก็จะบอกปิดอย่างรักษาน้ำใจ ซึ่งส่วนใหญ่ก็พร้อมจะล่าถอย เพราะไม่ยอมขายหน้าเพื่อนๆ

จวบจนเข้ามหาวิทยาลัย ระดับความบ้าคลั่งก็เหมือนยกกระดานตามอายุไปด้วย... ถึงขั้นมีสตอลก์เกอร์เดินตามหล่อน

ปากอนุชว่าไม่แคร์ แต่ที่จริงหล่อนกลัวมาก เพราะต่อให้มั่นใจว่าวันนี้จัดการได้ แต่จะไม่มีสักวันเลยหรือที่หล่อนจะพลาดพลั้ง จนต้องชดใช้ความประมาทนั้นด้วยชีวิต

ความกังวลนี้ไม่มีใครล่วงรู้ จนกระทั่งวันหนึ่ง รุมเมตของหล่อนก็เดินเข้ามาถอด และพูดว่า

“กลัวก็บอกสิ! เก็บไว้คนเดียวทำไม”

อนุชดีใจแต่ลึกๆ ก็แอบงง เพราะปกติบิ๊หรือบัญญัติก็ค่อนข้างซื่อซื่อ แต่ครั้งนี้กลับจับอาการหล่อนได้

“เดี๋ยวหาบอดีการ์ดให้”

คนฟังตาโต มั่นใจแล้วว่าต้องมีเบื้องหลัง เพราะเพื่อนสาวไม่รอบคอบขนาดคิดแผนมาเสนอให้ด้วยแน่ๆ

ในมหาวิทยาลัย มีเพื่อนร่วมโรงเรียนที่หล่อนเคยคุ้นไม่ถึงสิบคน สนิทที่สุดก็บัญญัตินี่แหละ ในจำนวนนั้น มีผู้ชายอยู่แค่สองคนคือ วรงค์ กับอินทร โชคร้ายที่อินทรตัวติดกับแฟนคนล่าสุดอย่างหนัก เพื่อนๆ จึงรวมหัวกันบังคับให้วรงค์เป็นคนเดินตามหล่อนทุกเช้าเย็น ส่วนช่วงกลางวันหล่อนมีเพื่อนกลุ่มเดียวกันในมหาวิทยาลัยประกบอยู่แล้ว

“มึงเป็นคนยกประเด็นเรื่องสตอลก์เกอร์ขึ้นมาเอง รับผิดชอบด้วย” อินทรปิดถ้อยอย่างสุดชีวิต เพราะช่วงจีบสาวใหม่ๆ เป็นช่วงอ่อนไหว ขึ้นเดินตามสาวงามทุกวัน แฟนต้องสลัดเขาทิ้งอย่างแน่นอน

อนุชทำหน้าที่เหยเก รู้สึกเหมือนตัวเองกลายเป็นภาระของคนอื่น ครั้นคิดจะปฏิเสธ บัญญัติก็กลับแปลสีหน้าหล่อนไปอีกทาง

“ใช้มาตรการนี้สักเดือนสองเดือน ให้อำนาจจะถอยไปเอง พาย
ท่นๆ หวายเป็นหน่อยแล้วกัน มันกวนประสาทก็จริง แต่ถ้ารับปากว่าจะทำ
ก็ไม่เคยผิดคำพูด”

คำปฏิเสชชงักค้างอยู่ในคอ สตอล์กเกอร์จะถอยหรือไม่... หล่อน
ไม่รู้ แต่การมีวงศ์คอยตาม กลายเป็นเรื่องน่าสนุก

ใช่...สนุก!

เพื่อนๆ คาดว่า อนุชจะต้องไม่ถูกใจอดีตกอร์ดคนนี้ เพราะความ
ขัดแย้งระหว่างหล่อนกับวงศ์ลือลั่นไปทั่วโรงเรียน จากเหตุการณ์ที่สาวงาม
ตบหน้าวงศ์ท่ามกลางประชาชี เหล่าเพื่อนจึงพยายามเกลี้ยกล่อมอนุช
โดยอ้างว่า ความปลอดภัยสำคัญที่สุดและอย่างไรก็เพื่อนกัน ให้เชื่อมั่นใน
ตัวเพื่อน

ไม่มีใครรู้เลยว่า อนุชอยากจะทำอะไรให้ลั่น แล้วประกาศใส่หน้า
วงศ์ว่า ฉันสนุกมาก! เพราะมันใจว่านายต้องทุกข์มากแน่ๆ...ที่ต้องทำงาน
โดยไม่มีค่าจ้าง

ที่น่าแปลกยิ่งกว่าคือวงศ์ปล่อยให้ทุกคนไล่ต้อน เขาเป็นเหมือน
ที่ปัญญาจรรย์คือไวต่อนแรก แต่พอรับงานมาแล้วก็ไม่ท้อไม่อ้ออีก เจอหน้า
หล่อน เขาก็ถามแค่ว่า

“เธอเล่าเรื่องให้พี่ใหญ่ฟังแล้วยัง”

แต่อนุชไม่มีวันเล่า เพราะไม่ยอมทำให้บิดามารดาเป็นกังวล

วงศ์รับหน้าที่มอเตอร์ไซค์รับจ้างทั้งเช้าและเย็นตลอดเทอมสอง
พอปิดเทอมปุ๊บ เขาก็ประกาศว่า จะไม่อยู่ช่วงปิดเทอม ถ้าหล่อนอยากอยู่ต่อ
ก็หาคนอื่นมารับส่งแทน อนุชโกรธจนตัวสั่นแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ เพราะวงศ์
ชัดเจนว่า ไม่มีการต่อรองใดๆ ทั้งนั้น ถ้าหล่อนกลัว ก็ตามเขากลับบ้าน
ที่ต่างจังหวัดสิ!

ทำอย่างนั้นได้ที่ไหนกันเล่า! หล่อนไม่ใช่คนไร้การะเพราะเมืงงานคณะ
ทุกประเภทแบบเขาสักหน่อย!

ลงท้าย อนุชต้องชวนเพื่อนหรือรุ่นพี่กลับบ้านพร้อมกัน ส่วนขามา... ช่วงแรกๆ หล่อนฝันเดินมาเอง แต่เมื่อสังเกตว่า สตอล์กเกอร์รายเดิมเริ่มเดินตามหล่อนอีกครั้ง หญิงสาวจึงจำต้องขอช่วยเพื่อนผู้ชายตัวโตๆ ให้มารับถึงหอพัก

อนุชพยายามเปลี่ยนคนไปเรื่อยๆ เพราะกลัวจะมีใครเข้าใจผิด แต่ถึงกระนั้นก็ยังไม่วายมีคนคิดลึกลงว่า หล่อนทอดสะพานให้ กว่าจะปฏิเสธอย่างนุ่มนวลสำเร็จ ก็กินเรียวยาวไปไม่น้อย

เฮ้อ! การผ่านช่วงเวลานั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เล่นเอาหล่อนโยยหาความสบายจากการรับส่งของวงศ์อย่างสุดหัวใจ

อนุชเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นบิดาเลียวรรถเข้ามาจอดที่โรงรถแล้วเปลือยถอนใจอีกเฮือก

หล่อนรู้ว่า สตอล์กเกอร์เป็นใคร หากที่ยังยุ่งๆ ไว้ไม่แจ้งตำรวจ ก็เพราะรู้ว่า จะมีความยุ่งยากตามมามากมาย... ไม่ใช่แค่กับตัวหล่อน แต่กับครอบครัวด้วย

เฮ้อ! ถ้าคนโรคจิตไม่ใช่ลูกชายของเพื่อนสนิทพ่อ... ก็คงดี

ภาวีนเป็นรุ่นพี่หล่อนสองปี เขาเคยขอคบหล่อนสมัยเรียนม.ต้นและม.ปลาย แต่อนุชไม่เล่นด้วย เพราะไม่ชอบความมีดমনของอีกฝ่าย

หญิงสาวไม่แปลกใจเลยสักนิดที่ภาวีนกลายเป็นสตอล์กเกอร์หลังจากที่ไม่สมหวัง เพราะหล่อนรู้สึกได้ว่า เขามีความผิดปกติทางจิตแอบแฝงอยู่หลายอย่าง ไม่ว่าจะ เป็นความหมกมุ่นในเรื่องต่างๆ มากกว่าคนปกติหรือการย้ำคิดย้ำทำ

อนุชเหลือบตามองที่สวนอีกครั้ง... บิดาเดินมาถึงประตูบ้านแล้ว ใจหนึ่งหล่อนอยากวิ่งลงบันไดไปอ้อนว่า 'พ่อคะ พายลำบากใจมากๆ พ่อจัดการพี่ माम ให้หน่อย' แต่ถ้าทำอย่างนั้น พ่อจะมีปัญหาเกี่ยวกับลุงภวิต... รุ่นพี่ที่พ่อเคารพมากทันที

ต่อให้หล่อนแจ้งตำรวจเอง ก็จะลงเอยไม่แตกต่างกัน เพราะมันคือ

การตัดอนาคตของลูกชายเพื่อนพ่อ ภาวินอาจจะเรียนไม่จบ ถูกคนประณามจนฆ่าตัวตาย ดังนั้น เพื่อไม่ให้ใคร (นอกจากหล่อนกับบวรงค์) ลำบากใจ หนทางที่ดีที่สุดในตอนนี้อุดหนุนต่อไป เพราะอีกแค่ปีเดียว ภาวินก็จะเรียนจบ และเมื่อถึงเวลานั้น เขาจะต้องกลับต่างจังหวัด ไม่สามารถตามสตอล์กเกอร์หล่อนต่อไปได้

อีกอย่าง...อนุชีย้มอย่างเกรนิตๆ...การมีเรื่องกวนประสาทนายหวายบ้าง ก็เร้าใจไม่น้อยเลย

2

6 พี่ยะ!

เสียงเนื้อกระทบเนื้อเรียกความสนใจของวงศ์ได้ทันที เมื่อหันไปตามเสียง ก็เห็นลูกค้าสาวเซ็กซี่ที่เซ็กซี่คนอื่นเมื่อคืนกำลังถูกหญิงวัยกลางคนตบหน้าติดกันๆ อีกสามครั้ง

“หน้าไม่อาย แย่งผิวชาวบ้าน”

วงศ์ลลอกตา...ก็ว่าเลือกสรรลูกค้าพอสมควรแล้วนะ อีกทั้งราคาก็น่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่แยกรีสอร์ตของเธอออกจากม่านรูดได้ หากคงเพราะรีสอร์ตอยู่ติดหาดที่ว่ากันว่าโรแมนติกที่สุดของจังหวัด จึงไม่วายมีชายใจกล้าอยากสร้างความประทับใจให้อีหนู ยอมลงทุนมาเช่าห้องสักคืน

โดยปกติ วงศ์จะไม่ยุ่งเรื่องชาวบ้าน แต่มันดันเกิดในพื้นที่รีสอร์ต และเขาก็มีหน้าที่รักษาความสงบให้กับลูกค้าคนอื่นๆ (ต่อให้ไทยมุงรอบๆ ทำตาวาวและเริ่มหยิบมือถือขึ้นมาถ่ายคลิบแล้วก็เถอะ) ดังนั้น ไม่ว่าจะอย่างไร วงศ์ก็ต้องยุ่ง (ถึงจะเป็นการขัดความสำราญของลูกค้าบางกลุ่มก็ตาม)

ชายหนุ่มเล่นไม้ก่อนนอน โดยแก้มองหิ้วโทรศัพท์ขึ้นมาแนบหู และ

ตะโกนเสียงดังว่า

“ครับ...ใช่ครับ ที่ริสอร์ทของผมเกิดเหตุการณ์ทำร้ายร่างกายครับ
ผู้หญิงสองคนตกกันอยู่ ช่วยมาระงับเหตุด้วยครับ คุณตำรวจ”

หญิงสูงวัยหันมาจ้องเขาเขม็ง หากวงจรค์ทำไม่รู้ไม่ชี้ พูดต่อไปว่า

“ด่วนเลยนะครับ! ผู้หมวด”

จังหวะที่ฝ่ายตบออกแวก ฝ่ายถูกตบก็ฉวยโอกาสวิ่งหนีหน้าตั้ง โดยมีชายวัยเกือบสี่สิบเข้ามาขวางกรรยาตัวเองที่ทำท่าจะวิ่งตาม

“คุณ! พอแล้ว!”

“ไม่พอ!” เสียงกรี๊ดร้องบาดหู “ฉันจะฆ่ามัน!”

เห็นทีคงต้องเพิ่มกฏริสอร์ทว่า การฆ่ากันในพื้นที่ริสอร์ทก่อให้เกิด
ความเสียหายแก่ชื่อเสียง บรรดาผู้ที่กลัวอุบัติเหตุจะไม่กล้าเข้าพัก ดังนั้น จึง
ต้องขอให้จ่ายค่าชดเชยเป็นเงินขั้นต่ำ...ก็บาทตีสละ ลักหนึ่งล้านไปเลยดีไหม

“พี่สาว! อย่ามัวแต่เถียงกันอยู่ วิ่งไปไกลแล้วนั่น! พันริสอร์ทแล้วมั้ง”
วงจรค์ตะโกนยูแวง ก่อนกรรยาจะโมโหจนฆ่าสามีในพื้นที่ของเขา

ฝ่ายชายหันมามองเหมือนจะค้อนเขา ในขณะที่ฝ่ายหญิงสะบัดสามี
ตัวเองหลุด แล้วใส่ตีนหมาวิ่งตามซู่ไป ทำให้สามีต้องวิ่งตามไปด้วย

วงจรค์รองจนสองคนนั้นพันประตูลิขสิทธิ์ไปแล้ว จึงดึงรั้วไม้ปิดทาง
เข้าตื้อๆ ทั้งที่รู้แก่ใจว่า รถทั้งสองฝ่ายยังจอดอยู่ในลานจอดรถ

หลังจากนั้น เขาก็ทำงานเล็กๆ น้อยๆ อยู่แถวทางเข้า คอยเปิดปิด
ประตูให้ลูกค้าคนอื่น จนกระทั่งตำรวจห้องที่คุมตัวคู่สามีกรรยากลับมา

“ยังหาเจออีกนะครับ” ชายหนุ่มทักอย่างคนคุ้นเคย

“เจอสี! ไปตบกันต่อตรงสี่แยก ใครจะไม่เห็น เราก็นะ! ปัดสะวะพัน
ริสอร์ทได้ ก็ไม่สนใจอะไรแล้วใช่ไหม”

วงจรค์หัวเราะ “อย่าว่ากันเลยครับหมวด ผมต้องรักษาความปลอดภัย
ให้ลูกค้าคนอื่นนะครับ อีกอย่าง...วิ่งตัวเปล่า ไม่มีปืน ไม่มีอาวุธ อย่างมาก
ก็ซ้าในชานอกเท่านั้นแหละ ไม่ถึงตายหรอก แล้วผิวพี่เขาก็วิ่งตามไปห้ามทัพ

ยังไงก็รอด ยกเว้นผิวเขาจะตายเสียก่อน”

ลูกค้าผู้ชายจ้องเหมือนจะค้อนเขาอีกรอบ

หลังจากส่งทั้งตำรวจและลูกค้าออกนอกกรีสเซิร์ต รวมทั้งเรียกเก็บเงินค่าที่พัก และทวงบุญคุณฝ่ายสามมิในฐานะที่เขาตามตำรวจมาระงับศึกให้แล้ว วรงค์ก็เอามือลูบแก้มตัวเอง เพราะหวนนึกถึงความแสบร้อนยามแก้มถูกฝ่ามือกระแทกได้

ถูกชกยังไม่แสบเท่าถูกตบเลย ชู้คนนั้นโดนไปตั้งสามสี่ครั้ง แกรมมือเมียหลวงยังใหญ่กว่าใบพาย ต้องเจ็บมากแน่ๆ

ขนาดมือที่ตบหน้าเขาเป็นมือเรียวเล็ก ผิวเนื้อก็อ่อนนุ่ม เขายังรู้สึกเจ็บแสบทุกครั้งทีนี้ถึงเลย

ปกติ วรงค์กับอนุชจะไม่ยุ่งเกี่ยวกัน ฝ่ายนั้นเป็นเด็กกิจกรรม ส่วนเขาเป็นพวกเลี้ยงงานที่ไม่มีคะแนน (หรือเงินพิเศษ) ปีไหนอยู่คนละห้องก็ยิ่งห่างไกล ถ้าอยู่ห้องเดียวกัน ก็มีปฏิสัมพันธ์กันบ้างเท่าที่จำเป็น เพราะวรงค์รู้ว่า อนุชไม่ชอบหน้าตนเองสักเท่าไร แต่เขาไม่เห็นความจำเป็นที่จะถามไถ่หาสาเหตุหรือทำให้อีกฝ่ายพอใจ

ในวันสุดท้ายของการเรียนมัธยมปลาย อยู่ๆ อนุชก็จำพรวดมาอยู่ตรงหน้าเขา วรงค์ยังไม่ทันทักด้วยซ้ำว่า วันนี้สวยกว่าปกติ ฝ่ามือเล็กๆ ก็เงาขึ้นสูง แล้วสะบัดลงมากกระทบแก้มเขาสุดแรง จนตัวคนตบหมุนขว้างแล้วเซลงไปนั่งกับพื้น เล่นเอาใครๆ สงสัยว่า เขาทำร้ายอนุชหรือเปล่า

“ถ้าช่วยดึงขึ้น จะตบต่อไหม” วรงค์ถามอย่างงงๆ มือกุมแก้มซ้ายที่แสบร้อน

“ตบ!”

“งั้นก็นั่งต่อไปเถอะ!” ตอบทันที

“นายมันแสบที่สุด”

“โห! ต้องเป็นคนตีขนาดไหนกัน ถึงช่วยดึงคนขึ้นมาตบตัวเองต่อ”

“ไม่ใช่ยะ! นายพูดกับผู้หญิงที่สารภาพรักนายได้ยังไงว่า เขาไม่ใช่

สเปก รู้ไหมว่า บูนเสียใจมากแค่ไหน” อนุชตะโกนใส่ “บูนไม่ยอมมางานฉลองเรียนจบวันนี้ ก็เพราะนายคนเดียว!”

วงศ์ร้องอ๋อในใจ ก็นึกว่าเรื่องอะไร

เขาทรุดตัวลงนั่งยองๆ โดยเว้นระยะห่างให้พื้นแขนของอีกฝ่าย

“หมาป่า”

“อะไรนะ!”

“พาลคนอื่นไง” ชายหนุ่มยกไหล่ จ้องตาหลอนขณะพูด “มาขอรักมาขอคบ พออีกฝ่ายไม่ตอบตกลงก็ถือเป็นความผิดซะงั้น เพื่อนเธอเป็นเจ้าโลกหรือไง อยากรู้ได้อะไรแล้วต้องได้ พอไม่ได้ ก็จัดการความรู้สึกตัวเองไม่ได้ ประชดโดยเอาคนอื่นมาเป็นข้ออ้าง ไอ้ที่ไม่มาก็เพราะตัวเองไม่ยอมมาต่างหาก! เธอเองก็เคยปฏิเสธผู้ชายนี้! ถ้าผู้ชายคนนั้นไปกระโดดตึกหลังโดนปฏิเสธ ก็นับเป็นความผิดของเธอใช่ไหม”

“ปฏิเสธให้มันดีกว่านี้ก็ได้สิน่า ทำไมต้องพูดว่า ไม่ชอบผู้หญิงเสียงดัง เจ้าก็เจ้าการ เอาแต่ใจตัวเองด้วย นั่นมันด่ากันชัดๆ”

วงศ์โคลงหัว “ตอนแรกฉันบอกแค่ว่าไม่ชอบ แต่เพื่อนเธอเข้าชื่ออยู่นั่นแหละว่า ทำไมไม่ชอบ ฉันเลยต้องตอบไง”

“ตอบดีๆ ไม่ได้หรือไง”

“อู๊วะ!” ชายหนุ่มสบถ “บังคับให้คนอื่นตอบคำถาม แล้วยังจะบังคับให้โกหกด้วยหรือ เพื่อนเธอบอกว่าชอบฉันมาก จะทำทุกอย่างให้ฉันชอบตอบ ฉันก็เลยต้องอธิบายว่าทำไมถึงชอบไม่ได้ ผู้หญิงแบบที่ฉันชอบนะ... ไม่เหมือนพวกเธอเลยสักนิด! ต้องพูดน้อย ไม่ต่อปากต่อคำ ไม่ใช่กำลังรับฟังความเห็นและความต้องการของคนอื่น ไม่เอาแต่ใจตัวเอง”

“นั่นมันตุ๊กตาจักรกลที่นายบ่อนข้อมูลเข้าไปแล้ว!”

“เธอเป็นไม่ได้...ก็อย่าคิดว่าคนอื่นจะเป็นไม่ได้ด้วยสิ! น้องสาวฉันจะเติบโตมาเป็นสาวน้อยในอุดมคติอย่างแน่นอน ตอนนี้ก็น่ารักสุดยอดแล้ว!”

“ไอ้...ไอ้...ซิสคอน!” ปากเสียไม่พอ ยังจะเป็นพวกหลงน้องสาวอีก!

“บราคอนต่างหาก น้องชายฉันน่ารักกว่าน้องสาวอีกนะ” วรงค์แก้หน้าตาเฉย “บลมันยังไม่ใ้ใจพี่ชายเท่าไร แต่เจ้านะตามติด ตามสังเกต ลังกาฉันตลอด หาน่ารักกว่านี้ไม่ได้อีกแล้ว”

“ไอ้บ้า!” คนสวยหลุดบท ตะโกนใส่หน้าคู่กรณีอย่างลึมตัว “ผู้ชายอย่างนาย ซาติน้อย่าหวังจะมีแฟนเลย”

วรงค์กะพริบตาปริบๆ แล้วหัวเราะ “ถ้าโลกนี้มีแค่ผู้หญิงอย่างเธอ หรือยายปุ่น ฉันอยู่คนเดียวดีกว่าจริงๆ นั่นแหละ”

ในวันนั้น เสียงกรี๊ดของสาวน้อยที่ได้ชื่อว่าสวยที่สุดในโรงเรียน สามปีซ้อนได้ดังก้องไปทั่วสนามกีฬา

...ถึงลับตาที่สุดท้ายก่อนเปิดเทอม...

อยู่ๆ เพื่อนสมัยมัธยมปลายก็มาที่บ้าน เอ่ยปากชวนไปเที่ยวค้างคืน ที่อุทยานชื่อดังของจังหวัด ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากตัวอำเภอ โดนอ้างว่า ชวนเพื่อนๆ ได้ลึบกว่าคนแล้ว จึงอยากให้วรงค์ไปด้วย จะได้ทวนความหลังกัน

เพิ่งจบม.ปลายมาแค่ปีเดียว จะมีความหลงความหลังอะไรกันหนักหนา... วรงค์อยากช่วยงานที่บ้านมากกว่า จึงอ้าปากจะปฏิเสธ แต่คุณวันใหม่... ผู้ยกน้ำมาเสิร์ฟเพื่อนลูกชาย ดันได้ยื่นคำชวนเข้าพอดี

“ไปสิจ๊ะ! ปิดเทอมนี้ หวายเป็นไม่ได้พักเลย”

“ลับตาห์หน้ามีคณะสัมมนาใหญ่เข้านะครี๊บ แม่” ลูกชายค้าน “ผมไม่อยู่ ใครจะ...”

“หวายไม่อยู่ พ่อแม่ก็มีคนช่วยมากมาย ตอนหวายไปเรียน พวกเรา ยังจัดการกันได้เลย ไปเถอะๆ”

อยากให้ลูกชายได้พัก หรือไม่อีกทีก็ไล่ตัวจำกัดบไปก่อน จะได้จัดการการเงินได้โดยไม่เครียด... คุณวันใหม่ยิ้มกว้างและย้าว่า “ไปเจอเพื่อนบ้าง แม่อยากให้หวายมีสังคม”

“ต้องอย่างนั้นสิครับ คุณแม่” ไอ้เพื่อนตัวดีสลับสนุนโดยพลัน ก่อน
เปลอสารภาพว่า “ถ้าห่วยยอมไป พายถึงจะไปด้วย”

“อะไรนะ” วรงค์หรีตา “นี่แก...”

“เฮ้ย! อย่าเพิ่งโกรธ! ก็แค่...พายเขาบอกว่าเหนื่อย เพิ่งได้พัก แต่ไป
กันเกือบครึ่งห้อง จะขาดเจ้าหญิงของห้องได้ยังไง จริงไหม...พายคงคิดว่า
แกไม่ไปแน่ๆ ก็เลยอ้ำ...” พัดยศหัวเราะหึๆ

“เท่าไร”

“อะไรนะ”

“ค่าความไม่จริงใจนะ จะจ่ายเท่าไร”

“ห่วย!” คุณวันใหม่ทุบหลังลูกชายหนักๆ จนคนถูกทุบกระอัก “ไม่
ต้องกังวลนะตายศ ห่วยไปแน่ๆ จะ ไม่ต้องจ่ายค่าอะไรทั้งนั้น เจ้าลูกคน
นี่!”

วรงค์กลกอกตา แต่เขาเรียนรู้มาหลายปีแล้วว่า เฝือกกับแม่ไปก็เท่านั้น
หนึ่งเสียตำลึงทอง

เมื่อวริยา...เพื่อนสนิทซึ่งแยกไปเรียนที่มหาวิทยาลัยอื่นในกรุงเทพฯ...
เดินยิ้มกริ่มมาบอกว่า วรงค์ยอมไป อนุชถึงกับถลึงตา และถามเสียงหลงว่า

“หมอนั้นเรียกเงินเท่าไร”

วริยาหัวเราะก๊ากเลยทีเดียว “บ้า!”

อนุชนิ้วหน้า บ้าตรงไหน ถ้าไม่เรียกสิถึงจะบ้า คนมีเงินเป็นหวานใจ
อย่างหมอนั้นจะทำอะไรก็ต้องคิดเรื่องนี้เสมอ การทำงานทั้งการที่ทำเงินได้
แล้วหนีไปเที่ยว ไม่ใช่ลักษณะของวรงค์เลยสักนิด

“ว่าแต่...ปุ่นไปด้วยหรือเปล่า”

อนุชเริ่มกังวลนิดๆ ปาลีตาเรียนที่จังหวัดนี้ ไม่ได้ไปเรียนกรุงเทพ
เหมือนหล่อนกับวริยา ทำให้ห่างเหินกันกว่าเดิม อีกทั้งฝ่ายนั้นเหมือนจะ
อายุที่โดนผู้ชายหักอก จึงไม่ยอมติดต่อเพื่อนเก่าเลย

“ไปสิ!”

“แล้วถ้าไปเจอนายห่วย...”

“โอ๊ย! พายอย่าคิดแทนคนอื่นนั้กเลย ป่านนี้ลื้มกันทั้งคู้แล้วละมั้ง”

วริยาพูดง่าย อนุชก็ไ้แต่หัวเราะเฟื้อน พยายามคิดให้ไ้ได้ว่า นั้นเป็น เรื่องของคนอื่น หล่อนจะเอามาหนักหัวหนักตัวไปท่ไ้ไ้

ถึงกระนั้น ในวันออกเดินทาง อนุชก็ยั้งเฟลอลอมมองวงศ์กับปาลิตา อยู่ดี หากดูเหมือนทั้งคู้จะไม่สนใจอีกฝ่ายเลย ต่างคนต่างคุยกับเฟื้อนสนนิท ของตัวเอง สมาชิกทัวระเฉพาะกิจทั้งลิบห้าคนดูตื่นเต้ันดีใจที่ไ้พบกันอีกครั้ง หลังจากห่างกันไปหนึ่งปี

รถกระบะสองคันคือพาหนะที่นำส่งคณะทัวระไปอุทยานแห่งชาติ โดยพวกหล่อนไ้จัดจงบ่้านพักของอุทยานไว้แล้วสองหลังเฟื้อแยกที่พัก ของชายและหญิง

อุทยานแห่งนี้มีจุดเด่นอยู่ทีภูเขาเขียวชอุ่มและทางเดินเทรคคิงที่ เดินง่าย ขึ้นไปไ้ถึงยอดเขา มองเห็นวิวทั้งเมือง

บ่้านพักของอุทยานตั้งอยู่ติดลำธารที่ไหลมาจากน้ำตกขนาดใหญ่ แต่อยู่ไ้ในมุมสงบ ไม่ติดกับบริเวณเล่นน้ำของนักท่องเทียว

โดยปกติ บ่้านพักจะเต็มทุกวันเสาร์อาทิตย์และวันหยุดนักช้ตฤกษ์ แต่ันไม่ไ้ปัญหาสำหรับนักศึกษาช่วงปิดเทอมซึ่งมาเทียวในวันธรรมดา ไ้ได้ กำหนดการของพวกหล่อนเริ่มต้นในเช้าวันอังคาร เมื่อเดินทางมาถึง ก็เอาของเข้าที่พักและไปเดินป่า จากนั้นจะกลับมาพักเฟื้อนที่บ้านพัก เล่นน้ำ ตามอัธยาศัย นอนค้างหนึ่งคืนและเดินทางกลับในวันถัดมา

ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ค่าที่พักและอาหารสดที่ซื้อมาปรุงเอง...เมื่อ หารกันลิบกว่าคนแล้วจัดว่าถูกมาก โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับการจัดงานใน โรงแรมหรือจัดไ้โต๊ะจีนกลางสนามหญ้า

“ไ้เดียดี” วงศ์เอ่ยชมอย่างนานๆ จะทำล้กครั้ง เล่นเอาเฟื้อนหลาย คนค้อนขวับ แต่ก็ไม่มีไ้ใครว่าอะไร เพราะรู้จ้กกันดี “แต่จะดีกว่านี้ ถ้าไปจัด

ที่ริสอร์ท จะลดให้สิบเปอร์เซ็นต์”

ปาไลตาเหลือบตามามองคนพูดวูบหนึ่ง ก่อนหลุบตาต่ำ

...คงจะคิดอยู่เสมอว่า เคยแอบชอบตาคนนี้ได้ยังไงไร...อนุชคิด
อย่างซุกซน เกือบจะหลุดหัวเราะออกมาด้วยซ้ำ

“แน่ะ ตาพายเป็นประกายเลย ชอบที่นี้หรือชอบโอเดียนายหวายจ๊ะ”

“ที่นี้!” อนุชตอบทันที “เอาของไปเก็บในบ้านกันเถอะ อยากเดินไป
ถึงยอดเขาก่อนเที่ยง”

“นั่นสิ แดดร้อนแน่ๆ เลย”

“ผิวจะไหม้ไหม ใครมีครีมกันแดดมาบ้าง”

ลูกคู่ฝ่ายหญิงสะท้อนเสียงกันเป็นแถว ในขณะที่ฝ่ายชายบางคน
พยักหน้าเห็นด้วยเพราะกะจะเอาใจสาว

3

6 คนมีคนที่กล่าวว่า การเดินทางไกลมักจะมีเรื่องราวในตัวของมันเอง มีทั้งความทุกข์และความสนุก แต่ตราบไต่ที่ยังไม่ถึงจุดหมาย ก็ยังสรุปไม่ได้ว่า การเดินทางนั้นเป็นเช่นไร เพราะบางครั้งความสุขสูงสุดอาจจะอยู่ที่จุดหมายปลายทางก็เป็นได้

แต่สำหรับอนุชแล้ว ถ้อยคำเหล่านั้นเป็นเพียงแคร์รอดที่ล่อให้มาเดินหน้าต่อ

ไม่ถึงจุดหมายแล้วอย่างไรละ งานนี้จุดหมายไม่สำคัญเลยสักนิด เพราะหล่อนเคยขึ้นไปแล้วเมื่อครั้งยังเด็ก ผ่านไปไม่ถึงห้าปี มันจะเปลี่ยนไปขนาดไหนกัน

เป้าหมายของหล่อนมีเพียงหนึ่งเดียวคือ อยู่ห่างวรงค์ให้มากที่สุด

“เห็นไหม บูนกับหวายไม่คิดอะไรเลย” บัญจรรย์ซึ่งเป็นอีกคนที่รู้ความกังวลของอนุช อุตุสาร์ทถอยหลังมาซ้ำเติมเพื่อน “พวยคิดมากอยู่คนเดียว”

อนุชแทบจะระอึกขณะชำเลืองมองวรงค์ที่เดินขึ้นเขาช้าๆ โดยมีปาลิตา

เดินเคียงข้าง ฝ่ายหญิงกำลังเล่าเรื่องอย่างจริงจัง แล้วอยู่ๆ วรค์ก็หัวเราะลั่น

ให้ตายเถอะ! สองคนนี่ปั่นหัวหล่อนให้ใหม่ ไม่ใช่สิ! ปุ่นคนเดียวต่างหาก! ที่เคยร้องไห้ร้องให้แทบขาดใจเมื่อหนึ่งปีก่อนมันคืออะไร! ถ้าจะหายง่ายขนาดนี้ ก็อย่ามาร่ำร้องให้หล่อนเห็นใจสิ ใครใครเคยบอกว่าตัวเองจะเป็นจะตาย เจ็บปวดรวดร้าวเหมือนจะเป็นบ้า และจะไม่มางานจบการศึกษาอย่างเด็ดขาดเพราะถูกผู้ชายคนนี้หักอก

แล้วนี่อะไร! ผ่านไปหนึ่งปี ก็กลับมาท้อร้ออกอดกันอีก

หญิงสาวกำหมัดแน่น นึกอยากทุบอะไรสักอย่างเพื่อระบายอารมณ์ แล้วอยู่ๆ ใครคนหนึ่งก็มาให้ทุบถึงที่

“ถามให้แล้วนะ” เสียงหัวเราะรินเหมือนกำลังได้ใจสุดๆ “ที่ปุ่นไม่มางานจบการศึกษาก็เพราะท้องเสียจนหมดแรง”

อนุชียิ้มเย้ยเยือกเหมือนลมจากขั้วโลกเหนือ... ในวันจบการศึกษาหล่อนโทรไปตามปาลิตา คำตอบของเพื่อนคือ ทนเห็นหน้าวงศ์ไม่ได้ อยากฆ่าตัวตาย อนุชจึงเบรคแตก โกรธแทนเพื่อนจนหน้ามืด

หล่อนปรายตามองปาลิตา ฝ่ายนั้นก็รีบยกมือไหว้ แล้วทำตาขีบๆ ราวกับเป็นโรคกลัวผีเนื้อกระดูก

อนุชกลอกตา เลือกไม่ถูกว่าจะฆ่าใครหมกป่าดี

หญิงสาวชะลอฝีเท้า บ่อยให้วงศ์เดินผ่านไป หากปาลิตาก็ยังเดินไม่ถึงหล่อนสักที จนสุดท้าย อนุชถึงกับก้าวถอยหลังไปจับแขนเพื่อนสาวไว้

“จะอธิบายไหม” ถามด้วยน้ำเสียงข่มขู่

“โธ่! พาย” ปาลิตาคร่ำครวญ “ใครจะคิดล่ะว่า เจอกันอีกครั้ง ปุ่นจะตัดใจไม่ลง”

“หมอนั่นเคยพูดว่า....” อนุชจำแม่นมาก เพราะถูกปาลิตากรอกหู ครั้งแล้วครั้งเล่า หล่อนรัวทุกถ้อยคำใส่หูปาลิตา จนเพื่อนสาวปิดหูสองข้างแน่น ทำเสียงฮือฮือ

“อย่าว่าปุ่นเลย ใครใช้ให้หายฮอตกว่าเดิมอีกละ”

“ฮอต!” อนุชเสียงหลง “ไอ้คำนั้นมันแปลว่าอะไร หมายถึงหัวสมอง
ปุ่นที่ร้อนจนหลอมเหลวเป็นน้ำไปหมดแล้วหรือเปล่า”

“พายน่ะ” อีกฝ่ายบิดซ้ายบิดขวา แล้วพูดเสียงกระซิบกระซาบทั้งที่
เพื่อนคนอื่น ๆ เดินหายลับไปหมดแล้ว “เคยสังเกตบ้างไหม ใต้เสื้อยืดนะ
กลั้มเป็นมัดๆ เลยนะ หน้าท้องก็แบนเป็นลูก กลั้มแขนแข็ง มือก็ใหญ่
นิ้วเรียวยาว แล้วใต้กางเกงยีนส์แถวสะโพกนะทั้งแข็งทั้งสอบ ขาก็ยาวสวย
ตรงเป้ก็...”

อนุชยกมือขึ้นปิดปากเพื่อนทันที เพราะเกรงว่า เทวดาประจำป่าเขา
จะโกรธจนผลึกพวกหล่อนตกเขา โทษฐานพูดเรื่อง...เออ...ปาลิตาพูด
คนเดียววนะเจ้าคะ ลูกช่างไม่เกี้ยวด้วย

“อยากน้ำตาตกเพราะหลงรูปอีกหรือไง” หญิงสาวเช่นเขี้ยว “รู้จักกัน
มานานแค่ไหนแล้ว หมอนั้นนะมีดีแต่รูป!”

“แหม...อยู่กับหวายไม่มีทางอดตายนะ”

“ใช่! มีเงินเต็มตู้เซฟ แต่กััดก่อนเกลือกินได้อย่างเดียว ใช้ชีวิตอยู่บน
กองทอง แต่หยิบเอามาใช้ไม่ได้สักบาท”

“พายก็พูดเกินไป” ปาลิตาค้อน “ถ้าไม่สบายมากๆ หวายคงไม่ทิ้งให้
ตายคาบ้านหรอก ต้องหอบหิ้วไปโรงพยาบาลแน่ๆ”

“ใช่! พอไปถึง หมอนั้นก็จะติดต่อสิทธิ์สามสิบบาทให้ทันที หรือไม่
ก็อาจจะทำประกันชีวิตกับประกันสุขภาพให้เมียเป็นร้อยๆ ล้านแทนเงินสด
เพื่อใช้เป็นหลักประกันว่า ถ้าใกล้จะอดตาย แค่ม่าเมียทิ้งก็อบกู้ธุรกิจได้
ทันที”

“พาย!”

ปาลิตาร้องลั่น หากอนุชไม่สนใจ

อย่าคิดเขี้ยววนะว่า วรค์จะไม่กล้า...อาจไม่ถึงขั้นฆ่าแกง แต่เรื่องดัน
หลังภรรยาให้ใช้สิทธิ์สามสิบบาทนั้น หล่อนเชื่อเต็มหัวใจเลยละ แต่พูดไป
ก็เท่านั้น เพราะเมื่อเดินไปถึงจุดหมาย ปาลิตาก็ยังวิ่งเข้าหาวรค์อยู่ดี

อนุชถอนใจยาว แล้วโยกร่างไปนั่งหอบข้างๆ ปัญจจริย์
“ฮ่า ฮ่า” เพื่อนสาวหัวเราะคิกคัก “บอกแล้วว่า คนอื่นเขาไม่คิดมาก
พายก็อย่าคิดแทนคนอื่นเลย”

“อ้อ” ทำจะจริงแฮะ จากนั้นไปหล่อนจะไม่สนใจคำโอตครวญของ
ปาลิตาอีกแล้ว

เพื่อนบางคนล้มตัวลงนอนแผ่หลายบนพื้นหญ้า เพราะเหนื่อยหนัก
จากการเดินขึ้นเขานานสองชั่วโมง บางคนที่แรงดีหน่อยก็เริ่มหยิบข้าวกล่อง
และน้ำมาแจกเพื่อนๆ บางคนที่แรงดีมากก็ส่งเสียงกรีดกร๊าด ตระเวน
ถ่ายรูปสามร้อยหกสิบองศาหรือเช็กอินไปตามเรื่อง เรียกว่า ใครใคร่ทำ
อะไรก็ทำตามสบายโดยแท้

อนุชยังจุกจิกกินข้าวไม่ลง หล่อนจึงนั่งกอดเข้าหันหลังให้เพื่อนๆ
ดูวิวโดยไม่ขยับตัวไปไหน

ตรงจุดสูงสุดของยอดเขามีสาลาขนาดย่อมหนึ่งหลัง แก้อ้อไม่วนเป็น
วงกลมตามเส้นรอบวงของตัวศาลา ทำให้เลือกนั่งกันได้สบายๆ ไม่แออัด
วิวจากตำแหน่งที่หล่อนนั่งอยู่ไม่เห็นอะไรนอกจากป่าเขาเขียวชอุ่ม

อนุชหลับตาลง รับลมแรงที่พัดใส่หน้า แม้จะไม่ใช้ลมเย็นเพราะ
พระอาทิตย์อยู่กลางหัวแล้ว แต่ก็ยังทำให้ผ่อนคลายได้

“พักบนนี้สักชั่วโมง ใครกินอิ่ม มีแรงแล้ว ก็เดินลงไปที่น้ำตกชั้นสาม
ได้เลย เจอกันที่นั่น” วิริยา...สาวน้อยร่างเล็กที่เป็นตัวตั้งตัวตีในการจัดทริป
ประกาศด้วยเสียงใสแจ้ว

“เฮ้ย! เพิ่งขึ้นมาได้เอง จะลงอีกแล้วหรือวะ”

“ก็บอกแล้วไงว่า ตามสบาย แต่ช้าสุด บ่ายสามทุกคนต้องลงไปเจอ
กันที่น้ำตกชั้นสาม” วิริยายกมือทำสะโพก โต้ตอบเพื่อนชายที่เกียจคร้าน

“ไม่เจอกันปีเดียว ยังดูเหมือน...” คนพูดเรียนกรุงเทพเหมือนกัน
แต่อยู่คนละมหาวิทยาลัย

“เหมือนอะไร” สาวน้อยแหง “ผ่านไปแป๊บเดียว กล้าหือแล้วหรือ”

อนุชขยับตัวหลบช้าๆ...ผ่านไปหนึ่งปีแล้ว วิทยาลัยก็ยังคงเคียงกัน ไม่เปลี่ยนแปลง มีเพียงตัวหล่อนที่เปลี่ยนไปแล้ว ดังนั้น หน้าที่กรรมการ... ขอยกให้คนอื่นไปก็แล้วกัน

“พาย! ดูนะ”

วิริยาดันนี่บอกว่า ใครเคยเป็นคนห้ามทัพขาประจำ แต่อนุชหลบไปอยู่หลังต้นไม้เรียบร้อยแล้ว และไม่ยอมหันไปดูอะไรทั้งนั้น

ก็นะ...โตะๆ กันแล้ว ทะเลาะกันสองคนก็พอ ไม่ต้องลากคนนอกไป ตัดสินหรือก

“วิ่งเรียกอยู่นะ” เสียงหัวดังขึ้นด้านหลัง

“หูไม่หนวก” อนุชตอบหัววนๆ

“แต่หนวกหู” วรงค์ว่า “รีบๆ ไประงับศึกไป เฮ้!”

ส่งเสียงได้แค่นั้นก็ต้องโยกตัวหลบ เพราะอนุชโยนก้อนหินใส่

“เฮ้ย”

ชายหนุ่มร้องอุทานอีกครั้งเมื่อสาวเจ้าคว่ำก้นหินก้อนที่สอง แล้วเงื้อง่า

“ถ้าเสียโฉมจะอย่างไร ค่าศัลยกรรมแพงมากนะ”

อนุชทำเสียงเหอะในคอ แล้วแหงว่า “นายเจตนาทอนประสาทฉัน”

“กวนทำไม ไม่ได้เงินสักหน่อย” ชายหนุ่มตอบหน้าตาเฉย “จะมาถามต่างหากว่า ตัดสินใจได้แล้วยัง ใกล้เคียงเทอมแล้วนะ”

อนุชค่อนข้างขยับ ไม่บอกก็รู้ว่าเรื่องไหนเพราะวรงค์จะเดือดร้อนเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับตัวเขาเท่านั้น ซึ่งตอนนี้คงไม่มีเรื่องไหนที่กระทบไปกว้างาน บอด้การ์ตจำเป็น

“ทนอีกปีเดียว...แคปีเดียวเท่านั้น!”

“เวลาเป็นเงินเป็นทอง” ชายหนุ่มนินวหน้า “แทนที่จะเอาไปอ่านหนังสือ ตอนเช้า เข้าห้องสมุดตอนเย็น กลับต้องไปรับไปส่งเธอทุกวัน ทั้งที่เรื่องมัน น่าจะจบง่ายๆ ถ้าฟ้องพ่อหมอนั้นหรือเรียกตำรวจมาจับ”

พูดแบบนี้แสดงว่า วรงค์รู้ตัวสตอล์กเกอร์รวมถึงภูมิหลังของภาวีนด้วย

“นายไม่เข้าใจ” อนุชหุบตาต่ำ อึดอัดใจจนไม่รู้จะอธิบายอย่างไร
วรงค์เลิกคิ้ว

“ถามจริงเถอะ พ่อเธอเลื่อนถึงขั้นเห็นลูกเพื่อนสำคัญว่าลูกสาวตัวเองเลยหรือ”

เฟียะ!

มือไปก่อนสมอง... ตบไปแล้วอนุชก็ชะงัก ในขณะที่วรงค์คดมือแนบหน้าตัวเอง แล้วบ่นนิ่งง่าว่า “ช่วยละ น้ำแข็งยี่งน้อยๆ อยู่”

“ขอโทษ” หญิงสาวถลึงตัวขึ้นเพื่อไปหยิบน้ำแข็งมาประคบ

“ห้าร้อย!”

อนุชมู่ยหน้าทันที... วางแผนเรียกค่าเสียหายหลังจากถูกตบครวาก่อนใช้ไหม ถึงโพล่งออกมาได้ทันที

“ครวากที่แล้วยังไม่คิดเงินเลย”

“คนเราก็คงต้องมีพัฒนาการกันบ้าง” ชายหนุ่มยกไหล่ “เธออย่าคิดนะว่า สตอล์กเกอร์จะไม่มีพัฒนาการ ตอนม.ปลายส่งดอกไม้ให้ พ่อเข้าปี 1 เทอมแรก ฝ้าหน้าคณะ เทอมหลังก็เดินตามจนเธอผวา แล้วปีสองจะไม่หนักกว่านี้หรือ ฉันว่าปานนี้หมอนั่นอาจจะเรียนวิธีสะเดาะกุญแจจบแล้วมั้ง เปิดเทอมปั๊บ ก็ไขกุญแจเข้ามาปล้ำได้เลย”

“บ้า!”

วรงค์เกาหน้าตัวเองด้านที่เพิ่งถูกตบไป

“ไม่บ้า! ไม่เคยอ่านข่าวหรือไง ที่คนโรคจิตแอบเข้าห้องดาราเพื่อขโมยของบ้าง เข้าไปล่าดาราบ้างนะ”

ร่างเพรียวสันนิตๆ อย่างระงับไม่อยู่ เพราะมันมีความเป็นไปได้อยู่แต่ไม่ทรอกน่า.... ไม่น่าจะถึงขั้นนั้น อนุชพยายามปลอบใจตัวเอง

แม้ภาวีนจะมีตมและไม่ค่อยปกติ แต่เขาเป็นเหมือนพี่ชายข้างบ้าน

ที่เล่นกับหล่อนตั้งแต่เล็ก คงไม่ใจร้ายถึงขั้นฆ่าหล่อน แถมลุงภวิตก็เอ็นดูหล่อนกับบอวิจารณ์มาก อนุชจึงแจ้งความไม่ลง

หญิงสาวถอนใจยาว ก่อนนี้การส่งดอกไม้และจดหมายสีชมพูมาที่ห้องทุกสัปดาห์เป็นเรื่องที่...พอรับได้ แม้จะไม่เคยเปิดอ่านแต่ก็รู้สึกถูกรักมาก

อนุชเริ่มหวาดกลัวจริงจังในช่วงครึ่งปีหลัง เพราะภวีนัดกรอในทุกที่ที่หล่อนไป แค่เดินออกจากหอหรือห้องเรียนก็จะพบว่าเขาจ้องอยู่แล้ว หากอนุชหลบหรือแสร้งทำเป็นไม่เห็น เขาก็จะเดินตาม จนหล่อนต้องวิ่งหนี

หญิงสาวเคยทำใจดีสู้เสือ...เดินเข้าไปทักทายก่อนตามประสาเพื่อนสมัยเด็ก แต่ผลลัพธ์ของมันค่อนข้างเลวร้าย เพราะภวีนัดคิดเพื่อไปไกลว่าหล่อนมีใจให้และพยายามแสดงตนเป็นแฟนหล่อนมากกว่าเดิม หญิงสาวจึงต้องรีบประกาศ(เป็นครั้งที่ร้อย) ว่า หล่อนไม่ได้คิดอะไรกับเขาเลย ได้โปรด หยุดทำแบบนี้เสียที

หากชายหนุ่มกลับยิ้มแปลกแปร่ง และพูดว่า

“พี่เข้าใจ! สาวน้อยวัยพายชื่อยายทุกคน พายไม่ต้องห่วงนะ...พี่รักพายมาก รักมากที่สุด ไม่ว่าพายจะเซ็นอายุด้วยความรักสักแค่ไหน พี่ก็พร้อมจะอดทนรอ”

อนุชถึงขั้นสับสนว่า หล่อนไม่ชอบที่เขาเป็นแบบนี้...หล่อนกลัวและรังเกียจเขาจะตายอยู่แล้ว แต่ชายหนุ่มกลับยิ้มขำ และกล่าวหาว่า หล่อนต่างหากที่ผิดปกติ

“พายเป็นชิ้นเดชะขั้นรุนแรง”

อนุชอยากจะชกหน้ารุ่นพี่สักหมัดสองหมัด เขาจะได้ตื่นจากความเพ้อเจ้อเสียที แต่ไม่รู้ทำไม มือหล่อนกลับแข็งทื่อ ไม่สามารถสะบัดอย่างเป็นธรรมชาติเหมือนตอนตบหน้าวงศ์

นับจากวันนั้น อนุชก็หลบเลี่ยงภวีนโดยตลอด เพราะได้ข้อสรุปแล้วว่า ไม่มีทางคุยกันรู้เรื่อง

๖ เพราะเตียงวรงค์ไม่ออก อนุชจึงถอยไปตั้งหลัก โดยแสร้งทำเป็นเดินไปหยิบน้ำแข็งมาใส่ในผ้าเช็ดหน้า แล้วประคบแก้มขวาที่แดงเป็นรอยนิ้วมือของวรงค์

เพราะหญิงสาวเอาแต่กัมหน้ำงุด ชายหนุ่มจึงเป็นฝ่ายพูดก่อนอีกครั้ง

“เธอจะหวังลมๆ แล้งๆ ไม่ได้! จริงอยู่ที่อีกหนึ่งปีหมอนั้นจะเรียนจบแต่นั้นไม่ใช่เรื่องน่าโล่งอกเลย...คนที่กำลังร้อนใจว่า เวลาเหลือน้อยแล้วอาจจะทำอะไรลึนคิดกว่าเดิม”

อนุชเฝ้าปากแน่น ปฏิเสธสิ่งที่วรงค์พูดไม่ได้ แต่ถึงจะกลัวมาก หล่อนก็ยังไม่กล้าตัดสินใจ

“เราอาจต้องระวังมากขึ้น” บอกเสียงเบาหวิว เพราะรู้แก่ใจว่า มันคือคำพูดแบบขอไปที

“เฮ้ๆๆๆ” วรงค์แปลงเสียงดังอย่างขจัดใจ “เธอโลกสวยขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ เมื่อก่อนก็เห็นหัวไวอยู่! ฝ่ายป้องกันกับฝ่ายรุก ไม่ต้องใช้สมองก็รู้ว่าฝ่ายไหนเสียเปรียบ”

“ฉันไม่อยากให้ลูกภวิตเสียใจ” อนุชเฝ้าริมฝีปากจนซีดขาว

“เธอก็เลยยอมให้ตัวเอง พ่อแม่ และน้องชายเสียใจแทน” วรงค์พยักหน้าหงิกๆ “ช่างเป็นคนโง่อะไรจะปานนั้น อ๊ะ! ต้องชมว่าเป็นคนดี คนดี คนดี...ใช่ไหม”

ใบหน้าสวยหวานแข็งทื่อ ไม่ตลกเลยนะที่ถูกตาดันล้อเลียน

“นายกัลลาลำบากมากกว่า”

“แหงล่ะ” ชายหนุ่มยกไหล่ “บอกไว้ก่อนนะ! ถ้าแนวโน้มแย่งง ฉันแจ้งพ่อเธอกับตำรวจแน่นอน”

“หวาย!”

อนุชจ้องหน้าชายหนุ่มในระยะประชิด แต่วรงค์กลับโบกมืออย่างหยอกล้อ แล้วหันหลังให้ เดินกลับไปเข้ากลุ่มกับเพื่อนๆ อย่างไม่แยแส

หญิงสาวกัตรีมฝีปากแน่น...บ้าจริง! หล่อนโมโห หล่อนขัดเคือง แต่

ก็ต้องยอมรับว่า เขาพูดถูกหลายอย่าง

“สองพันต่อเดือน”

เท้าของวงศ์สะดุดความว่างเปล่า จนเกือบล้มเค้เก้ ดีแต่ตั้งหลักทัน

“ค่าอะไร”

“ไปรับไปส่งกับเก็บความลับ”

หน้าหล่อเหลาบิดเบี้ยว “ไม่เอา”

“ห้าพัน!” อนุชัตตใจ หากอีกฝ่ายยังส่ายหน้า

“เท่าไรก็ไม่เอา เรื่องยุ่งยากแบบนี้”

“เจ็ดพัน สูงสุดเท่านี้ จะเอาไหม”

คาดไม่ถึงว่า อีกฝ่ายจะตอบโดยไม่ต้องหยุดคิด

“ไม่เอา! ต่อให้เธอขึ้นราคาสักเท่าไรก็ไม่รับ เพราะถ้าเธอเป็นอะไร

ฉันจะกลายเป็นคนรับผิดชอบทันที เปลอๆ จะต้องชดเชยค่าเสียหายเป็นหลักล้าน ดังนั้น คำตอบสุดท้ายคือ...ไม่!”

“เงินเก็บความลับอย่างเดียว”

“เก็บไว้ให้พ่อเธอยิงหลังลูกสาวตายงั้นหรือ” วงศ์หัวเราะ “เงินแค่นี้ก็สู้ชีวิตไม่ได้หรอกนะ”

ว่าแล้ว เขาก็เร่งฝีเท้าเข้าหาเพื่อนชายคนหนึ่ง วาดแขนคล้องคอ แล้วถามเสียงดังเพราะเจตนาให้อนุชได้ยินว่า

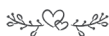
“ถ้ามีสตอล์กเกอร์ประชิดตัว มึงจะทำยังไงวะ”

ฝ่ายนั้นหรีตาลีแล้ววงศ์ แล้วถามที่เล่นที่จริงๆว่า “สวยไหม”

“ถ้าสวยจะยอมแบดเอนด์หรือ” เพื่อนอีกคนที่เป็นเซียนเกมส์จีบสาวแซว

“ถูกตัดหัวแล้วประคองให้คนดูตอนจบนะหรือ” อีกฝ่ายทำท่าประกอบ... แสร้งยกมือขึ้นประคองอากาศลอยๆ แล้วทำมือเป็นทรงกลม จนอนุชต้องหลับตาและยกมือขึ้นปิดหูตัวเอง

ถ้าไม่อยู่ในฐานะหล่อน...ไม่เข้าใจหรอก ตาหาวยบ้า!

อาหารคำคืออาหารปิ้งย่าง เพราะทำง่ายและไม่ต้องใช้เครื่องมือมากนัก แค่มักเนื้อสัตว์ในซอสแล้วปิ้งให้สุกก็กินได้เลย ช่วงแรกสมาชิกเล่นง่าย เข้าว่า โดยใช้ระบบ...ใครอยากกินอะไรก็โยนลงเตาปิ้งเอาเอง จากนั้น ก็ค่อย ฝ่าไม้ให้คนอื่นหยิบไป ดังนั้น ใครขยันหน่อยก็ได้กินเยอะ

ในที่สุด วิทยาลัยไหนไม่ไหว เลยเข้ามาแบ่งสันปันส่วนอย่างยุติธรรม มิฉะนั้นพวกชอบกินจะจัดการทรัพยากรหมด จนพวกชอบดื่มชอบร้องอด ข้าวเย็น

“แปลกแะ” คนซึ่งก็ไม่อยู่หน้าเตาบาร์บีคิว หรือนั่งกอดถังน้ำเมากับ กลุ่มเพื่อนผู้ชาย

“อะไร” บัญจรียกัดหนดปลาหมึกเสียบไม้ร้อนๆ แล้ววางอู๋

“นายหวายนายไปไหน”

“นั่น” เพื่อนสาวส่งก้อนน้ำแข็งเข้าปาก พลางชี้ไปที่บ้านพักผู้หญิง “บ้านลากหวายนไปหลังบ้าน เค้าว่ากำลังสารภาพความในใจอยู่”

อนุชอึ้งก็...ไม่คิดจะหลาบจำจริงๆ ไซ้ไหม!

“ถ้ามองไหม” บัญจรีชี้เขี้ยวหน้าชื่อ “เพื่อจะเห็นฉากเด็ด”

“บูนผิตหวังอยู่แล้ว” อนุชมันใจสุดๆ เพราะวงศ์ชัดเจนมากกว่า ผู้หญิง ในฝันต้องเหมือนน้องสาวตัวน้อย (หรือไม่ก็น้องชายสุดที่รัก) ผิดจากนี้แล้ว เขาไม่สนใจใครทั้งนั้น เล่นเอาอนุชอดสงสัยไม่ได้ว่า สุดท้ายแล้ว วงศ์จะ ลงเอยกับเด็กหนุ่มลูกเศรษฐีหรือเปล่า ถ้าฝ่ายนั้นอัดสินสอดให้อย่างไม่อัน

ไม่นานหลังจากนั้นก็เป็นที่ไปตามที่อนุชทำนาย ปาลิตาเดินน้ำตาคลอ มานั่งหน้าเตาบาร์บีคิวโดยไม่ยอมสบตาอนุช แล้วกินเอาๆ

อนุชมีเวลาส่งสารเพื่อนสาวได้ไม่นาน (ปนสมน้ำหน้า...โทษฐานที่ ทำให้หล่อนประสาทไปด้วย) ตัวเองก็ถูกเรียกออกไปข้างโดยเพื่อนเก่าที่ ย้ายไปเรียนมหาวิทยาลัยที่เชียงใหม่ ทำให้ไม่เจอหน้ากันหนึ่งปีเต็มๆ

หลังจากได้รับคำปฏิเสธอย่างสุภาพ อารุชผู้นำส่งสารก็เดินจากไป

อย่างคอตก ทำให้หนูชมองเห็นว่า มีใครคนหนึ่งนั่งเสียบๆ หลังก้อนหินใหญ่
นอกศาลา ซึ่งเมื่อครู่ชายอกหักยืนบังอยู่

หญิงสาวรอจนแน่ใจว่า ไม่มีคนอื่นแล้ว จึงประณามว่า
“ถ้ามอ!”

คนถูกตำล้าักเครื่องตี๋มในมือ หันขวับมามองค้อน
“ฉันอยู่ตรงนี้ตั้งนานแล้ว พวกเธอต่างหากที่ตามมา”

“ส่งเสียงบอกสิ!”

“มีจิ้งหะหรือไง” ชายหนุ่มทำเสียงทึ่ในลำคอ “จากรักสะเทือนอารมณ์
กำลังดำเนินอยู่ เธอเห็นฉันเป็นตัวประกอบที่ซุ่มซำเข้าผิดฉากหรือไง”

ว่าแล้ว เขาก็ดันร่างตัวเองขึ้น แล้วเดินอ้อมก้อนหินมาด้านหน้าของ
ศาลา เขียวร่างโปร่งเปรี้ยวในระยะประชิดขณะพูดว่า

“เธอก็อย่าชะล่าใจนักล่ะ กลางป่ากลางเขาแบบนี้ คนดีคนชั่วแยกกัน
ยาก”

“ไม่เห็นจะยาก” อนุชได้ทันที “อย่างน้อยฉันก็แยกประเภทนายได้”
วงศ์ยกไหล่ “คนดีแสนดี...ใช่ไหม”

“คนที่แอบตี๋มเบียร์กลางดึก...จะเป็นคนดีไปได้อย่างไร”

กระป๋องถูกยึดเยียดใส่มือหล่อนทันที

“นั่นก็ฝากคุณคนดีช่วยทิ้งให้หน่อยแล้วกัน หน้าบ้านผู้หญิงมีถังขยะ
ใส่ไหม ฝั่งผู้ชายเต็มจนล้นแล้ว” ว่าแล้ว ชายหนุ่มก็เดินดุ่มๆ ขึ้นเนินไปโดย
ไม่หันมามองหล่อน

สาวสวยแยกเขี้ยว ก่อนก้มลงมองกระป๋อง ‘กาแฟ’ ในมือ
ประสาทหรือไง ดึกปานนี้แล้วยังจะตี๋มกาแฟอีก...ความระแวงทำให้
หล่อนก้มลงไปดมกลิ่น...โอเค! กาแฟจริงๆ

เมื่องานเลี้ยงเลิก อนุชกับเพื่อนกลุ่มเล็กๆ ช่วยกันเก็บข้าวของและ
ทำความสะอาดพื้นที่ทำอาหาร ในขณะที่เพื่อนบางส่วนกลับไปใช้ห้องน้ำก่อน

เมื่อทุกอย่างเสร็จสิ้น หญิงสาวที่กำลังล้าถึงขีดสุดกลับถูกเรียกตัวออกไปอีกครั้งโดยเพื่อนต่างห้องที่ติดสอยห้อยตามมาด้วย ซึ่งตอนนั้นหล่อนรู้แล้วว่าเธอมาเพราะเหตุใด

อนุชจบบทสนทนาอย่างรวดเร็ว แล้วรีบเดินกลับบ้านพัก
ใครคนหนึ่งนอนเหยียดยออยู่ใต้ผ้าห่มบนเก้าอี้หวายหน้าบ้าน
“อยากเป็นไข้เลือดออกหรือไง” หล่อนอดไม่ได้จริงๆ

วงศ์กวาดตามองหล่อนตั้งแต่หัวจรดเท้า แล้วพูดเสียงเรียบๆว่า
“ไอ้กูยังไม่กลับ ฉันไม่เห็นมันตั้งแต่แยกกับเธอ เธอเห็นมันบ้างไหม”
“ไม่เห็น! ทำไม อ๊ะ!” ถามเอง นึกคำตอบได้เอง

“เธอว่ามันจริงจังแค่ไหน” เสียงถามเอื่อยๆ “ผิดหวังถึงขั้นฆ่าตัวตายหรือเปล่า”

“ไม่ถึง” อนุชตอบได้ทันที “คนจริงจังไม่รอถึงวันนี้หรอก ฉันคิดว่าบรรยากาศพาไปมากกว่า”

วงศ์เลิกคิ้วและดึงผ้าห่มขึ้นคลุมถึงหัว แสดงออกชัดเจนว่าหมดความสนใจในตัวหล่อนแล้ว หากหญิงสาวกลับตัดใจเดินเข้าบ้านไม่ได้ จึงลละล้าละลึงอยู่ที่เดิม

หล่อนมั่นใจว่าอาวุธไม่ได้จริงจัง เขาไม่ฆ่าตัวตายแน่ๆ แต่ใครจะรู้ล่ะว่า อาวุธจะเหม่อลอยจนสะดุดล้ม หัวกระแทกพื้น หมดสติอยู่ที่ไหนในป่าหรือเปล่า ครั้นผู้หญิงตัวเล็กๆ จะออกไปตามหาดีๆ ดีนั้นๆ คนเดียวก็ไม่ใช่เรื่องที่ฉลาดนัก

หญิงสาวยื่นค้ำหัวก้อนผ้าห่ม แล้วพูดเสียงเข้มว่า

“ยืมโทรศัพท์หน่อยสิ”

“ใช้ของตัวเองไป”

“รู้อาจจะไม่ยอมรับสายฉัน เอามา ยืมหน่อย! จะจ่ายเงินให้!”

ประโยคหลังเอ่ยออกมาอย่างเป็นธรรมชาติ อีกฝ่ายก็ส่งมือถือให้โดยอัตโนมัติเช่นกัน

“เบอร์เธอกับเสียงเธอ...ต่างกันตรงไหน” วงศ์ถามลอยๆ ก่อนหล่อนจะกดโทร

อนุชิ่งไปชั่วอึดใจ เบอร์หล่อน...อาวู้อาจจะไม่รับสาย เสียงหล่อน... หลังจากรับสายแล้ว เขาอาจจะวางหูทันที

“จ้ะ...ฉันจ้างนายโทร!”

“จะให้คุยอะไร”

“ถามว่าเขาอยู่ที่ไหน บอกให้กลับมา”

“พຽງนี้ ใ้วู้อุก็จะเป็นเปลี่ยนใจมารักคนเอาใจใส่อย่างฉันแทน” วงศ์สรุปง่าย ๆ

“ประสาท!” อนุชเหลืออดแล้วจริงๆ “นายเป็นห่วงเพื่อนบ้างไหม”

“ให้เวลามันหน่อยนะ...จะสงบอารมณ์ได้ต้องใช้เวลาสักพัก ถ้าสองชั่วโมงแล้วมันยังไม่กลับ ฉันจะโทรไป” ชายหนุ่มว่าพลางดึงผ้าห่มขึ้นคลุมหัวอีกครั้ง “เธอเข้าบ้านไปได้แล้ว เลิกกวนฉันสักที ฉันง่วง!”

อนุชโกรธจนหน้าอ ธิบหมุนตัวเข้าบ้านและเตรียมมิถยข้าวของมานั่งเฝ้าว่า อาวูจะกลับเมื่อไหร่ หากทันทีที่มีเอเตะผ้าห่ม หญิงสาวกลับชะงักหัวใจค่อยๆ เต้นช้าลง เมื่อรู้ลึกรว่า พฤติกรรมของตัวเองกำลังจะทับซ้อนกับใครบางคน

...ง่วงแล้วมานอนหน้าบ้านนี่นะ...

ลงท้าย หญิงสาวก็ทิ้งตัวลงนอนทั้งที่ไม่อาบน้ำและหลับไหลไปอย่างไม่ยากนัก

ใช้วันถัดมา อนุชเห็นอาวูหน้าคัล้าตาปรี้อมากินข้าวเช้า พอสบตาหล่อน เขาก็หลบตาอูบ หญิงสาวจึงได้แต่ยิ้มเศร้าๆ

ความรักเป็นเรื่องแปลก ต่อให้เห็นใจสักแค่ไหน หล่อนก็แปรเปลี่ยนมันเป็นความรักไม่ได้ยู่ดี

ความรู้ลึกรักก็เป็นเช่นไร...อนุชไม่แน่ใจ ที่รู้ต่อนี้คือหล่อนยังไม่มื

ความรู้สึกที่ใกล้เคียงกับคำๆ นั้น ครั้นจะถามน้องชายที่นำหน้าไปไกลแล้ว
คนเป็นพี่ก็รู้สึกขายหน้าปนกับไม่เชื่อถือน้องนิดๆ

ตัวแค่นั้นจะรู้จักความรักจริงๆ ได้อย่างไร ก็คงเป็นบ๊อบบี้เลิฟ
นั่นแหละ

อิตรางค์เคยเหล่ตามองหล่อนอย่างน้อยใจนิดๆ

“อิศไม่รู้หรือกว่า ไอ้บ๊อบบี้เลิฟของพี่เป็นยังไง แต่นอกจากบลแล้ว
อิศไม่อยากจะคบกับใครอีก”

“แล้วทำไมถึงอยากคบล่ะ”

“เพราะบลน่ารัก”

“เพื่อนเราที่ชื่อดาวน่ารักกว่าอีก”

“ไม่ใช่เรื่องหน้าตา”

“ถ้านิสัย พี่ว่า...”

“ไม่ใช่เรื่องนิสัยด้วย”

“แล้วอะไรที่น่ารัก” พี่สาวงงแล้วนะ

น้องชายทำท่าคิดหนัก เหมือนพยายามหาคำที่สื่อความในใจได้มาก
ที่สุด

“โดยรวม...บลดน่ารักกว่าใครทั้งนั้น ต่อให้ทำอะไรที่บางคนทำแล้วไม่
น่ารัก บลก็ยังน่ารักอยู่ดี”

ลงท้ายก็คุยกันไม่รู้เรื่อง อนุชจึงต้องเป็นฝ่ายยอมแพ้ (วรงค์ต้อง
เป็นลูกคู่ที่ดีแน่ๆ เพราะรายนั้นก็มองว่า วโรบลน่ารักที่สุดในโลก)

หญิงสาวถอนใจยาว

...ไม่มีอ้างอิง ไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งนั้น ขอแค่เป็นคนนี้ก็พอ... อะไรจะ
รู้เหตุผลได้ขนาดนั้น!

